

Iemand bespiedde hem.

Henry Kistle greep het gordijn steviger vast en tuurde omlaag – voorzichtig om niet gezien te worden. Daar, in de schaduw van de olm iets verderop aan de overkant van de straat, stond een lange, magere man te praten in zijn mobiele telefoon. Met wie? Wie was het dit keer gelukt hem te vinden?

Kalm blijven, hield hij zichzelf voor. Het deed er niet toe dat iemand hem had weten te traceren. Dat was tenslotte al een paar keer eerder gebeurd en hij had het altijd uitstekend af kunnen handelen. Gewoon de directe dreiging uitschakelen en wegwezen. En zodra hij zich weer op een veilige plek had geïnstalleerd zorgde hij ervoor dat die klootzakken die hem hadden gevonden en waardoor hij weer op de vlucht had gemoeten, werden gestraft.

Op dit moment stond de directe dreiging daarbeneden te wachten tot hij, Henry, een fout zou maken. Er ging een vlaag van woede door hem heen. Het was niet eerlijk. Hij had ook recht op pleziertjes in deze klotewereld.

Wie zou het dit keer zijn? Een vader, een broer, een agent?

Ach, hij zou er wel achter komen. Eerst moest hij alles in orde maken om te kunnen vertrekken. Wat kleding, wapens en zijn kostbare schatkistje met memorabilia in de auto laden.

Hij draaide zich om.

Verdomme! Hij wilde helemaal nog niet weg hier! Dit kleine, lome dorpje beviel hem best. Natuurlijk was een stad veiliger, maar het was veel leuker om die sufferds hier te slim af te zijn. Ze waren zo naïef dat hij zonder problemen hun veilige leven-

tjes binnen kon wandelen en ze dan alles kon ontnemen wat hij maar wenste.

Ach, nou ja, er kwam wel weer een volgende keer.

In een ander ingeslapen dorp.

Met een ander kind...

‘Hij is om zeven uur vanavond het huis binnengegaan en heeft het niet meer verlaten,’ zei Jedroth in zijn mobiele telefoon. ‘De lichten zijn nog aan. Het is nu tien over halfnegen en gisteravond gingen ze pas om elf uur uit.’

‘En u bent er zeker van dat hij de hele avond niet het huis uit is geweest, sheriff?’ vroeg Joe Quinn.

‘Ik mag dan misschien geen grote-stadsagent zijn, maar ik ken mijn zaakjes,’ reageerde Jedroth een beetje pissig. ‘Zo’n klootzak als die vent verlies ik echt niet uit het oog.’

‘En overdag? Hoe houdt u hem dan in de gaten?’

‘Ik heb een mannetje dat een oogje op hem houdt. Maar zonder bewijzen kunnen we natuurlijk niet zomaar belastinggeld blijven spenderen. Nog één nacht en dan moet het afgelopen zijn.’

‘Ik heb geen bewijzen. Ik heb Kistle pas laat gistermiddag weten te lokaliseren. Ik heb meer tijd nodig.’

‘Luister. Ik ben hem natuurlijk niet gaan bewaken zonder eerst uw antecedenten na te gaan. Ik denk dat ik wel begrijp waarom u deze schoft per se te pakken wilt krijgen. En ik werk daaraan mee, omdat Kistle een bedreiging kan vormen voor dit stadje. Maar ik heb meer nodig dan vermoedens.’

‘Dat begrijp ik. Ik zorg dat ik morgenochtend om acht uur daar ben om het van u over te nemen. Dus wanneer u de volgende keer contact met me opneemt moet u dit nummer niet gebruiken, maar het mobiele nummer dat ik u heb gegeven.’

‘Het lijkt me inderdaad het beste als u hier zo snel mogelijk probeert te zijn.’ De sheriff was even stil. ‘Maar ik kijk niet op een paar uurtjes meer of minder. Die Kistle gaat nergens heen. Ik heb hem óók het een en ander te vragen. Sinds drie weken geleden wordt hier een jongetje vermist, Bobby Joe. Zijn tennis-

kleren zijn op de oever van de rivier gevonden en we gingen ervan uit dat hij was verdronken.’

‘Maar het lijk is niet gevonden?’

‘Nee. Maar het is een snelstromende rivier waarvan de bodem vol takken ligt die vanuit het noorden deze kant op komen als het water daar buiten de oevers treedt. Een zwemmer raakt er gemakkelijk in verstrikt.’

‘Ja, dat zou kunnen.’

‘Dat namen we in eerste instantie ook aan, totdat u me gistermiddag belde om te vragen of ik Kistle in de gaten wilde houden. Ik haat kinderlokkers. En we weten hier in het dorp heel goed hoe we dat soort monsters moeten behandelen.’

‘Daar ben ik van overtuigd. Bel me zodra hij in beweging komt.’

‘Als hij een van de kinderen in dit stadje ook maar een háár krenkt, zal hij nooit meer een beweging kunnen máken.’ Jedroth verbrak de verbinding, terwijl hij zijn ogen gericht hield op het licht dat door de ramen van de eerste verdieping van het huis aan de overkant viel. Nu kon hij ook het schijnsel van een televisie tegen de wand zien flikkeren. Naar wat voor soort programma’s zouden dit soort zieke schoften kijken? Naar oude klassiekers met Shirley Temple? Of naar *Cold Case* en *CSI* om ervan te leren? Toen Jedroth jong was en nog in Chicago werkte had hij een moordenaar meegemaakt die inderdaad om die reden naar allerlei misdaadseries keek.

En de maatschappij liet die klootzakken rustig dat soort kennis opdoen. Destijds had de rechter de man uiteindelijk moeten laten gaan. Zoiets had hij nou al zo vaak zien gebeuren. Maar niet hier. Hier in dit dorp zou zoiets niet gebeuren. Dat was precies de reden waarom hij na tien jaar Chicago terug was gegaan naar Bloomburg. Hij zou het anders doen. Hij zou een verschil maken.

Quinn had als rechercheur in Atlanta natuurlijk iedere dag te maken met bureaucratie. Maar Jedroth had de indruk dat Quinn wat betreft Kistle alle regels met een machete aan flarden zou hakken.

Een machete. Verdomme, die zou hij wel willen gebruiken op

die zak die daarboven zat. Zijn ballen er in één houw af klieven en hem daarna aan stukken rijten.

Kom op, rotzak. Doe iets. Beweeg. Geef me de kans om je onder de groene zoden te kunnen stoppen.

LAKE COTTAGE, ATLANTA

‘Ga je weg?’ Jane MacGuire stond in de deuropening van Joe’s slaapkamer, terwijl hij bezig was wat kleren in een tas gooien. ‘Hé, ik ben hier gisteren pas aangekomen. Heb ik iets verkeerd gezegd?’

‘Ik moet voor zaken naar Illinois.’ Hij wierp haar een glimlach toe over zijn schouder. ‘Met een beetje geluk ben ik binnen een paar dagen weer terug. Doe nou niet net of Eve en jij me zullen missen. Jullie hebben het veel te druk met bijpraten. Ze heeft je maanden niet gezien.’

‘Jawel,’ zei Jane met gefronste wenkbrauwen. ‘We zullen je wél missen. Wat voor zaken?’

‘Ik moet een verdachte ondervragen.’ Hij veranderde van onderwerp. ‘Kun jij me naar het vliegveld brengen? Ik moet meteen weg en ik wil de Jeep hier laten, zodat Eve hem kan gebruiken.’

‘Ga je weg zonder afscheid van Eve te nemen?’

‘Ze zou de hele dag in het appartement van haar moeder blijven. Het is geen probleem. Ik bel haar zodra ik in Bloomburg ben.’

‘Gelul. Wat is er aan de hand, Joe?’

Hij had kunnen weten dat Jane zich niet voor de gek liet houden. Zijn geadopteerde dochter was op straat opgegroeid en slim. Jane woonde al sinds haar tiende bij hen en zowel Joe als Eve waren voor haar een open boek. Nu was ze pas afgestudeerd en bezig naam te maken in de kunstwereld. Maar naast die creatieve kant van haar had ze ook een heel andere eigenschap: ze was enorm koppig en kon ongelofelijk drammen. ‘Oké, het is makkelijker als ik niet met haar hoef te praten. Ik wil niet dat ze me allerlei vragen gaat stellen.’

‘Waarom niet?’ Jane verstrakte. ‘Ben je Kistle op het spoor?’

‘Misschien. Ik heb in ieder geval iemand gevonden die Henry Kistle heet, in Bloomburg, Illinois.’

‘En hij is de man die Bonnie misschien vermoord heeft?’ fluisterde ze.

‘Dat is Eve in ieder geval verteld. Montalvo’s rechercheurs hebben drie mogelijke verdachten opgediept. Kistle is er een van en de enige die we hebben kunnen traceren.’ Joe ritste zijn weekendtas dicht. ‘Het kan ook allemaal een hoop onzin blijken te zijn. Ik wil niet dat Eve hoop krijgt, totdat ik meer over die Kistle te weten ben gekomen.’

‘Ik denk niet dat zij verwacht dat het een hoop onzin zal blijken te zijn. Ze vertrouwde Montalvo.’

‘Dat klopt,’ reageerde Joe kortaf. ‘Hij wond haar om zijn vinger.’

‘Dat lukt niemand bij Eve,’ zei Jane. ‘Dat moet jij toch weten, Joe.’ Ze keek hem nadenkend aan. ‘Wat is er in vredesnaam gebeurd daar in Colombia?’

‘Dat heeft Eve je al verteld toen ze terug was.’

‘Ze heeft me verteld dat Montalvo haar de opdracht gaf een forensische sculptuur te maken en dat jij daar bent neergeschoten en bijna het loodje hebt gelegd.’ Ze was even stil. ‘Maar ze heeft niet gezegd dat jij die Montalvo zo haat, als je blijkbaar doet. Eve haat hem volgens mij níét. Zelfs ondanks het feit dat hij vroeger wapenhandelaar is geweest.’

‘Wij hebben een volkomen verschillend beeld van Montalvo.’ Hij liep in de richting van de deur. ‘En we zijn het erover eens dat we het wat dat betreft óneens zijn.’

‘Jullie zijn het bijna nooit oneens.’

‘Dan is dit de uitzondering die de regel bevestigt. Breng je me nog naar het vliegveld?’

‘Ja, natuurlijk.’ Ze deed een stap opzij zodat hij erlangs kon. ‘Maar ik wil meer antwoorden hebben voordat je op dat vliegtuig stapt.’

‘Die krijg je niet.’

‘Maar ik kan het wél proberen,’ reageerde ze met een grijns. ‘Ik ben te lang uit de roulatie geweest doordat ik me heb moeten opsluiten om die schilderijen voor die verdomde expositie

af te krijgen. Ik had Eves verhaal nooit zomaar moeten geloven. Ik had al zo'n gevoel dat er iets gaande was...'

'Alleen in je fantasie.' Joe liep naar de voordeur. 'Eve en ik ploeteren gewoon door, net zoals altijd.'

'Ploeteren? Absoluut niet!' Ze liep achter hem aan de veranda op. 'Je gaat er stiekem vandoor om achter Kistle aan te gaan, voordat Eve ook maar de kans krijgt om in actie te komen. Dat vindt ze heel vervelend, Joe. Ze vond het vreselijk dat jij gewond raakte, omdat je haar achterna bent gereisd naar Colombia. Bonnie was háár dochter, niet die van jou. En ze vindt dat het ook háár taak is om Bonnies lichaam en haar moordenaar te vinden. Daar wil ze zeker niet van worden buitengesloten.'

'Wat mij betreft gaat ze pas achter Kistle aan als ik zeker weet dat we de juiste man hebben. Montalvo kan voor zover ik weet wel een naam uit zijn hoge hoed hebben getoverd.'

Jane floot even. 'Nou, nou, je bent wel verbitterd, zeg!'

Joe keek haar koel aan. 'Ik weet niet hoe het met jou zit, maar, ja, ik ben inderdaad hartstikke verbitterd. Kom, we gaan naar het vliegveld.'

Toen Eve thuis arriveerde was Toby de enige die naar haar toe kwam rennen om haar te verwelkomen. Het huis was donker en de Jeep stond op de oprit. Maar Janes huurauto was weg. Joe zou nog wel aan het werk zijn, maar waar was Jane?

Eve aaide de hond afwezig over zijn kop. 'Heeft Jane je in de steek gelaten, jongen?' Ze liep het trapje op en opende de voordeur. 'Heb je al eten gehad?'

Toby blafte verdrietig.

'Ik weet niet of ik je wel kan geloven, Toby. Je bent veel te dol op eten.' Ze deed de lichten aan. 'En je houdt me vaak voor de gek.' Ze liep naar de keuken. 'Maar goed, je krijgt nu een klein hapje totdat ik Jane heb gesproken.' Ze vulde Toby's etensbak tot ongeveer de helft met brokken en zette die op de grond. Toen toetste ze het nummer van Janes mobiele telefoon in. Voicemail. Misschien zat ze in de bioscoop of zoiets. Ze was hier tenslotte opgegroeid en had nog veel vrienden en kennissen in deze buurt met wie ze altijd contact had gehouden. 'Oké, jij

je zin, Toby.' Ze schudde de rest van zijn brokken in de onder-tussen alweer lege etensbak. 'Nou, gedraag je netjes, dan ga ik nu verder werken aan Carries reconstructie.' Ze liep de kamer door naar de schedel die op een ezel in haar werkhoek stond. De hele middag had ze met moeite het geduld op kunnen brengen om te blijven. Ze had zitten popelen om weer terug naar Carrie te kunnen. Het einde van het werk was in zicht en ze was altijd gespannen als ze het punt naderde waarop de identiteit van het kind zich onder haar vingers onthulde. Maar ze bracht gewoon niet genoeg tijd met haar moeder door tegenwoordig en tijdens hun laatste telefoongesprek had ze een beetje zielig geklonken, vond ze.

Ze haalde de doek die over Carries schedel hing weg en gooide die op tafel. Nog een paar dagen en dan zou Carrie hopelijk een andere naam krijgen. Eve gaf haar reconstructies altijd een naam, omdat ze dat respectvoller vond. Het hielp haar bovendien zich dichter te voelen bij de persoon waar het om ging. Dit kind was ongeveer tien jaar geweest toen ze was vermoord en begraven naast een snelweg in Zuid Kentucky. De plaatselijke politie had in haar dossiers geen kinderen van die leeftijd die als vermist waren opgegeven, maar zodra Eve deze schedel een gezicht had kunnen geven, zou Carrie misschien kunnen worden thuisgebracht.

Misschien.

Zoveel slachtoffertjes van die beestachtige monsters die op zoek naar een prooi in deze wereld ronddoelden, bleven voor altijd verloren voor de mensen die van hen hadden gehouden.

Niet aan denken. Het enige wat ze kon doen was haar talent gebruiken. Soms hielp het kunnen identificeren van een kind de politie de moordenaar te pakken te krijgen, maar lang niet altijd. Maar op deze manier kon ze de slachtoffertjes op z'n minst een kans geven op een fatsoenlijke begrafenis, waardoor de ouders hun verdriet misschien beter zouden kunnen verwerken. Eve zelf had nooit de kans gekregen om het af te sluiten toen haar zeven jaar oude dochtertje een aantal jaren geleden was ontvoerd en waarschijnlijk was vermoord. Ze kende de pijn en het verdriet van de nabestaanden.

‘Kom op, Carrie,’ mompelde ze, terwijl haar vingers de klei begonnen te betasten. Eve was eerst dagenlang bezig geweest met het opmeten van de weefseldiepte en die nauwkeurig te markeren. Daarna had ze repen boetseerklei tussen de markeertekens gelegd en die opgebouwd tot de juiste wefseldikte. Dan volgde het uiterst precies en volgens wetenschappelijke regels aanbrengen van de juiste balans in de contouren. Dat werk was een ware marteling. En in de laatste fase kon ze het dan eindelijk over laten nemen door haar intuïtie. Op dat punt was ze nu bijna aangeland. ‘Laten we eens kijken wat we kunnen doen voordat Jane terug is, want dan moet ik ermee ophouden. Jij bent heel belangrijk voor me, maar als er één ding is wat ik de laatste jaren heb geleerd terwijl ik met jou en de andere kinderen bezig was, is het wel dat je ieder moment moet koesteren dat je met de mensen van wie je houdt hébt...’

Het mes drong diep in de rug van de man door.

Geen geluid. Geen gil van pijn of schrik.

Terwijl Kistle het mes er weer uit haalde, draaide hij het nog een paar keer extra ruw heen en weer, in de hoop dat die rotvent nog genoeg leven in zich had om het te voelen.

De man droeg een sheriffuniform. Dat betekende dat er meer politie in de buurt kon zijn. Hij moest opschieten. Kistle rolde het lijk snel de bosjes in en doorzocht vervolgens de zakken van de man. Een opschrijfboekje, een identiteitsbewijs waaruit bleek dat hij sheriff James Jedroth was, een mobiele telefoon, een paar foto’s van een vrouw en een puber. Hij pakte de mobiele telefoon en haastte zich naar zijn auto. Vlug checkte hij wat het laatst gebelde nummer was. Niet plaatse-lijk. Dus hij had zich niet bij zijn vrouw gemeld toen Kistle had gezien dat hij in zijn telefoon stond te praten. Wie had de politie getipt dat hij hier zat? Wie dwong hem nu weer om te vluchten?

Pas toen hij een paar mijl buiten het stadje was probeerde hij het nummer.

Geen antwoord. Bij de vijfde keer overgaan nam de voicemail het over.

Joe Quinn. Eve Duncan.

Toen de naam tot hem doordrong, bleef hij even doodstil zitten.

Eve Duncan.

Kistle haalde diep adem. Het was al lang geleden, maar hiermee kwam het allemaal weer terug. Er ging een golf van plezier door hem heen. Hij móést haar spreken. Hij móést haar vertellen hoe blij hij was dat ze weer in zijn leven was.

De telefoon ging alweer, beseftte Eve ongeduldig. Dat was al de derde keer in een kwartier en dus móést ze nu wel opnemen. Joe of Jane kon het niet zijn – die zouden haar wel mobiel bellen als ze de vaste lijn niet beantwoordde. Zij wisten wel hoe ze compleet in haar werk kon opgaan.

Even checkte ze het schermje om te kijken wie er belde. Bloomburg, Illinois. Sheriff James Jedroth. Dat zou wel weer een politiebureau zijn met de vraag of ze een reconstructieopdracht voor hen kon doen. Sinds ze zo irritant bekend was, werd ze enorm veel gevraagd. Die sheriff Jedroth had het concept van kantooruren blijkbaar niet helemaal begrepen, want het was al bijna tien uur in de avond. Nou, daar hield ze zichzelf eigenlijk ook nooit aan, dus kon ze nu net zo goed de telefoon beantwoorden.

‘Eve Duncan.’

‘Mis je je kleine Bonnie nog altijd?’

Er ging een schok door haar heen. ‘Wat zegt u?’

‘Ze had rood krullend haar en op de dag dat je haar voor het laatst hebt gezien, droeg ze een Bugs Bunny T-shirt.’

‘Is dit een of andere walgelijke grap, sheriff Jedroth? Ik kan er niet om lachen.’

‘Maar ik wel. Ik voel me opgewonden, energiek en verwachtingsvol. Zo heb ik me al jaren niet gevoeld. Ik had blijkbaar niet beseft dat ik een beetje oudbakken begin te worden en het moorden zijn glans een beetje begon te verliezen voor mij. Maar toen hoorde ik je naam en je stem op de voicemail en voelde ik me plotseling herboren.’

‘Moorden.’ Haar hand omklemde de telefoon. ‘Met wie spreek ik? U bent geen sheriff, is het wel?’

‘Nee, maar ik heb me ooit wel voorgedaan als sheriff, trouwens. Dat was in Fort Collins, Colorado. Ach ja, kinderen wordt geleerd dat ze de politie kunnen vertrouwen.’

‘Met wie spreek ik?’ herhaalde Eve. ‘Ik ken u niet. Waarom belt u me?’

‘Bonnie kende me wel. Heel goed zelfs tegen het einde.’

Niet laten merken hoe die woorden je van streek brengen. ‘Klootzak. Wat probeer je me te vertellen?’

‘Je had niet moeten proberen me op te sporen. Nu moet ik wel je straffen. Ik laat mezelf nooit tot slachtoffer maken. Ik zorg er altijd voor dat ik de ander de pijn laat ondergaan die ik zelf moet lijden. Dubbel en dwars.’ Hij grinnikte. ‘Hoewel ik deze keer niet zo woedend ben als anders. Ik volg je zoektocht naar Bonnie al jaren en het heeft menig saai uurtje voor me opgevrijkt.’

‘Ik heb u helemaal niet proberen op te sporen. Ik weet niet eens hoe u heet.’

‘Henry Kistle.’

Kistle. De naam die Montalvo haar had gegeven als een van de mogelijke moordenaars van haar dochter.

‘Ja, je kent me wel. Je hebt die lul van een Jedroth hier laten posten om me in de gaten te houden.’

‘Waar bent u?’

‘Het heeft geen nut je dat te vertellen. Ik ben net het stadje uit en ik ben hier al honderden mijlen vandaan op het moment dat jij het eindelijk voor elkaar hebt dat er iemand op zoek naar me gaat. Ik weet hoe traag de bureaucratie werkt.’

‘Wat... wat weet u van Bonnie?’

‘Dat ze zeven jaar was en heel mooi. Weet je hoeveel mooie kleine meisjes ik heb vermoord sinds jouw Bonnie? Hoewel ik haar altijd als mijn inspiratie ben blijven beschouwen. Ze was als een licht in de duisternis. Ik weet nog hoe...’

‘Hou op.’ Eve kon het niet langer aanhoren. ‘Hou op met dat geklets over haar.’

‘Ach, voor dit moment vind ik het ook wel genoeg zo. Ik wil-

de alleen even iets laten horen. Even iets om me bruisend en borrelend te houden.’

‘Bruisend en borrelend?’

‘Ja, daar gaat het om in het leven. Je moet bezig blijven, blijven bruisen en borrelen. De spanning erin houden. Ik heb eerder vanavond al wel een klein opkikkertje gehad, maar in vergelijking met wat ik nu voel, was dat maar een kleine rimpeling. Natuurlijk is er niets zo heerlijk als iemand doden, maar ik denk wel dat jij mijn volgende moord nu een extra bijzondere sensatie zult maken.’

‘Moord?’

Maar hij had al opgehangen.

Eve stond van top tot teen te trillen.

Ze had rood krullend haar en op de dag dat je haar voor het laatst hebt gezien, droeg ze een Bugs Bunny T-shirt.

Kistle.

Joe. Ze moest Joe bellen.

Met bevende handen toetste ze zijn nummer in. Geen antwoord. Ze kreeg onmiddellijk zijn voicemail, dus moest hij zijn toestel hebben uitgeschakeld.

Eve hing op. Verdomme, ze had hem nódig. Waar zat hij in vredesnaam?

Hou op met dat gejammer; hij is tenslotte rechercheur en dan beland je in allerlei situaties waarin je je telefoon uit moet schakelen. Oké, dus ze moest dit alleen opknappen. Joe zou ze wel weer spreken zodra hij weer bereikbaar was.

Ze was als een licht in de duisternis.

Bonnie.

Zorg dat je die pijn nu niet toelaat. Eerst actie ondernemen om te kijken of die klootzak nog valt op te pakken, voordat hij in het niets verdwijnt.

Sheriff James Jedroth. Kistle had Jedroth’ telefoon gebruikt en Jedroth kwam uit Bloomburg, Illinois. Bel informatie en vraag het nummer van het politiebureau daar op. Schiet op.

Vijf minuten later bereikte ze het politiebureau en was ze al doorverbonden naar drie verschillende lijnen voordat ze ene hulpsheriff Charles Dodsworth te pakken had. ‘Het spijt me,

ma'am,' – hij had duidelijk het accent van het Middenwesten – maar sheriff Jedroth heeft geen dienst nu. Kan ik u misschien helpen?'

'Ik was er al bang voor dat hij geen dienst zou hebben. Ik heb zijn naam alleen gebruikt om tot een hoogeplaatste door te kunnen dringen,' ging Eve gauw verder. 'Ik móést iemand aan de lijn zien te krijgen, wie dan ook. Ik heb vanavond een telefoontje gekregen via de mobiele telefoon van sheriff Jedroth. Maar het was niet de sheriff die belde. Het was Henry Kistle.'

Aan de andere kant bleef het stil. 'Kistle. Weet u zeker dat hij zo heette?'

'Ja, verdomme, natuurlijk weet ik dat zeker. U weet wie dat is, nietwaar? Dat hoor ik aan uw stem.'

'Ja, de naam is me bekend,' reageerde de hulpsheriff voorzichtig.

'Dan moet u nu meteen achter hem aan. Volgens mij zat hij in een auto en was hij op de vlucht. Hij schepte er nog over op dat u hem toch niet te pakken zou krijgen. Dat is nu nog maar nauwelijks tien minuten geleden. Er moet een politieonderzoek gaande zijn naar hem, anders had hij natuurlijk de telefoon van de sheriff niet te pakken kunnen krijgen. Kunt u de verkeerspolitie niet bellen en vragen of die niet kan proberen hem aan te houden?'

Stilte. 'Had hij echt Jims telefoon?'

'Dat stond in mijn schermpje te lezen, ja.'

'Shit.' De hulpsheriff klonk opeens erg kortaf. 'Ik bel u nog.' Hij hing op.

Mooi. Het was in ieder geval bemoedigend dat hij snel had opgehangen om meteen in actie te kunnen komen. Dan was er nog een sprankje hoop dat Kistle zou worden onderschept. Schiet op, bad ze. Laat hem niet ontkomen.

Er kwam een auto de weg afrijden in de richting van het huis.

Eve rende de veranda op en zag Jane uit haar huurauto stappen. 'Ik kan Joe niet bereiken. Heb jij nog iets van hem gehoord?'

'Ja.' Jane aaide Toby over zijn kop en duwde hem toen een stukje opzij. 'Je kunt hem niet bereiken omdat hij in het vlieg-

tuig waarschijnlijk zijn telefoon heeft moeten uitschakelen.’ Ze vertrok haar gezicht in een grimas. ‘Hoewel hij waarschijnlijk sowieso niet opgenomen zou hebben. Hij wilde je niet spreken voordat hij het zeker wist.’

Eve staaarde haar aan. ‘Niet spreken? Vliegtuig?’

‘Ik had hem al gewaarschuwd dat dit niet de goede manier was.’ Jane kwam het trapje op. ‘Maar je weet hoe hij is. Koppig. Hij moest per se op het vliegtuig naar Bloomburg stappen.’

Eve verstijfde. ‘Bloomburg?’ fluisterde ze. ‘Kistle.’

‘Ja.’ Jane kneepte haar ogen samen. ‘Hoe weet je dat?’

‘Kistle heeft me net gebeld,’ antwoordde Eve nogal verdoofd. ‘Hij zei dat mijn Bonnie toch zo’n mooi kind was.’

‘Verdomme.’ Jane sloeg haar armen om haar heen en hield haar dicht tegen zich aan. ‘Ik wou dat ik toen hier bij jou was geweest. Dat je dat niet in je eentje had hoeven meemaken.’

Maar nu was Eve in ieder geval niet in haar eentje. Jane was er en de troost die er van haar aanwezigheid uitging was een zegen. ‘Het gaat wel.’ Ze knuffelde Jane even en liet haar toen los. ‘En er is een kans dat ze die klootzak op kunnen pakken. Hij belde met de mobiele telefoon van de sheriff van Bloomburg en ik heb het bureau daar vrij snel kunnen waarschuwen.’

‘Kom.’ Jane troonde haar met zich mee het huis binnen. ‘Ik zal koffie maken en dan moet je me precies vertellen hoe het is gegaan.’

Charlie Dodsworth staaarde vol twijfels naar de telefoon nadat hij de verbinding met Eve Duncan had verbroken. Ze had bang en wanhopig geklonken, maar ze kon natuurlijk net zo goed een of andere gekkin zijn. En hij was maar een hulpsheriff. Het was zijn taak niet om de verkeerspolitie te bellen en hen opdracht te geven de wegen te blokkeren. Dat kon alleen een sheriff. Jim, dus.

Hij toetste Jims nummer in. Geen antwoord.

Jim nam altijd op. Tenzij hij zijn mobiele telefoon niet langer in handen had, zoals die Eve Duncan had beweerd.

Verdomme, hij kreeg er kippenvel van.

Hij toetste het nummer van Torrance van de verkeerspolitie in en terwijl hij wachtte tot hij verbinding had, riep hij Annie

Burke van de receptie. ‘Breng me dat rapport dat Jim heeft opgevraagd over Joe Quinn.’ De sheriff had na het lezen van dat rapport gedacht dat die Quinn geldige redenen had om Kistle te verdenken en hem onder surveillance gehouden. En hij moest nu alles weten wat Jim wist.

‘Tien minuten nog,’ zei Annie. ‘Ik heb lunchpauze.’

‘Nu!’

Annie zou hem later de huid wel vol gaan schelden, maar daar kon hij niet mee zitten. Torrance nam op en Dodsworth vertelde hem wat er moest gebeuren.

‘Wiens orders zijn dat?’ vroeg Torrance. ‘Ik ben niet van plan om mijn mannen op dit tijdstip in de nacht nog voor niets op te roepen.’

‘Van sheriff Jim Jedroth,’ loog Dodsworth.

‘Oké!’ Torrance hing op.

Annie stond in de deuropening met een map in haar handen. ‘Je loog tegen hem! Wat bezielt jou, Charlie Dodsworth? Jim zal woedend zijn!’

‘Dat hoop ik, ja.’ Dodsworth stond op. ‘Ik heb nu de tijd niet om dat rapport te lezen. Loop met me mee naar de politiewagen en vertel me wat erin staat, Annie.’

‘Waar ga je heen?’ Ze kwam naast hem lopen en vouwde het rapport open.

‘Ik kan Jim niet bereiken.’

‘Er hoeft niets aan de hand te zijn. Dat betekent niet...’ Ze brak af, haar ogen vlogen over het rapport. ‘Joe Quinn is rechercheur bij het ATLDP, Atlanta Police Department. Heeft allerlei eervolle vermeldingen, zat vroeger bij de SEAL de speciale commando’s van de marine, en de FBI. Hier is een foto.’

Dodsworth wierp even een blik op de foto. Quinn leek eind dertig, met bruin haar, een vierkant gezicht, een brede mond en wijd uit elkaar staande bruine ogen.

Annie vervolgde: ‘Hij heeft Harvard gedaan en moet heel, heel intelligent zijn. Hij woont in een huisje aan het meer, vlak buiten Atlanta, met ene Eve Duncan.’

Dodsworth drukte op de liftknop. ‘Staat er ook iets in over Eve Duncan?’